

! Telegram !

Visokemu c. kr. dež. šolskemu svetu v Ljubljani se v smislu točke 7. ondotnega sklepa z dne 13. januarja t. l. vljudno naznanja, da še noben učitelj že tri mesece ni dvignil zapadlih mesečnih obrokov draginjske doklade.

To storimo, da prihranimo delo c. kr. davkarijam, ki bi morale to poročati c. kr. deželnemu šol. svetu.

Šolske tiskovine

priporoča

tiskarna J. BLASNIKA naslednikov
v Ljubljani.

Učiteljica

službujoča v okolici Ljubljane blizu železnice, želi menjati s kako kolegino na kaki dvorazrednici.

Ponudbe pod M. U. na uredništvo »Učiteljskega Tovarisha«.

Naš denarni zavod.

Geslo: Kar plodonosno naložim,
v pomoč le sebi podarim.

Hranilnica in posojilnica Učiteljskega konvikta v Ljubljani,
registrovana zadruga z omejenim jamstvom.

Vplačuje in izplačuje se vsak četrtek od 11.—12. ure dopoldne in vsako soboto od 5.—1/2 7. ure zvečer ali pa vsak dan potom poštne nakaznice ali c. kr. poštne hranilnice (čekovni račun št. 866.312). Za drugače storjena vplačila zadruga ni odgovorna.

Sprejem hranilnih vlog po 4,32%, oddaja posojil na osebni kredit po določenih rokih vračevanja (glej spodaj) proti zadostni varnosti. Za tako velja: vsaj eden dober porok in plačnik, zastava premičnin, zemljišč in vknjiženih terjatev, predznanba na plačo ali penzijo.

Prošnje za posojila brezplačno proti vpošiljativ 20 h v poštinih znakah za frankaturo. Tudi prošnjam za posojila naj se priloži poštna znamka za 20 h za dološiljatev rešitve.

Vsakih 100 K posojila (dva pasivna deleža) se vrača po načinu:

A	v 12 mesečnih rokih, in sic. 11 rokov à 9 K — h, 12. rok 4 K 73 K
B	» 18 » » » 17 » » 6 » — » 18. » 3 » 56 »
C	» 24 » » » 23 » » 4 » 50 » 24. » 4 » — »
D	» 38 » » » 37 » » 3 » — » 38. » — » 66 »
E	» 46 » » » 45 » » 2 » 50 » 46. » 1 » 81 »
F	» 60 » » » 59 » » 2 » — » 60. » — » 70 »
G	» 70 » » » 69 » » 1 » 75 » 70. » 1 » 42 »
H	» 85 » » » 84 » » 1 » 50 » 85. » 1 » 26 »

Zadružni lokal je v Ljubljani, Komenskega ulice št. 17.

† Nadučitelj Mandeljč.

V torek, dne 13. februarja t. l. je padla v grob zopet žrtev, ki si jo je zaželela neizprosna smrt izmed našega stanu, — izgubili smo zopet enega sotrpina — blagega tovariša, nadučitelja Mandeljčca iz Sodražice, ki je od l. 1842., v katerem se je narodil v Šmartnem, dočakal sicer lepo starost,

a je vendar vest o njegovi smrti presunila nas vse! — Prihiteli smo ga še enkrat pozdravit in posloviti se za vedno od njega vsi tovariši iz Dolenje vasi, Loškega potoka, Ribnice, dva iz Vel. Lašč in dva iz Dobropolja. Izostal tudi ni tovariš z Gore in naša Svetogregorski in Turjačan.

Vsem se je krčilo srce, ko smo gledali zadnjokrat dragega nam mrtveca, in res z občutkom smo mu zapeli, združeni z vrlim domačim pevskim zborom, nekaj žalostnih. — Med tožnim zvonjenjem smo stopali za krsto rajnega, pomešani med vrlimi Sodražani, ki so se udeležili pogreba z gasilnim društvom, občinskim odborom in krajnim šolskim svetom, vključ slabemu vremenu v veliki množini, s čimer so jasno pokazali, da znajo biti hvaležni možu, ki je večino let svojega življenja posvetil le v njihovo blaginjo. Tudi gg. orožniki so s svojo udeležbo pri pogrebu pokazali svoje simpatije do trpina — učitelja.

V globoki žalosti smo obstopili gomilo. Duhovniki so dokončali molitve. Tu je začel govoriti tovariš Tomšič nekako tako-le:

Častiti pogrebci! Dragi tovariši in tovarišice!

Tožnega srca smo pričakovali onega usodnega trenutka, ko stopi iz nebeških višin angel in zahteva zopet iz naše vrste delavca. Česar smo se bali, se je zgodilo 11. t. m. nekoliko pred 12 uro. Usmilil se je smrtni angel našega sotrpina, pretrgal je verige trpljenja in muk ter ga popeljal v one kraje, kjer vlada večno veselje. Takoj na to je oznanjal mrtvaški zvon iz visokih lin svojim faranom tožno vest: »Dolgoletnega g. Mandeljčca ni več med živimi«. — In danes, po preteku dobrih 48 ur, ga izročamo materi zemlji v naročje, in le še par trenutkov nam je prebiti ob njegovem odprtem grobu.

(Govorec pokojniku.) Dragi tovariš! Strašno je kraljestvo tu doli, ki te obdaje. Mrzla prst in neprodorna tema sta ti soseda. — In mi bi se zgražali nad to tvojo sosesčino, ko bi ne znali, da si bil učitelj, da si sejal le dobro seme med svoji ljubljani, mali in zaraditega zatirani narod slovenski, da si mu bil 44 let učitelj — to je nepregledna vrsta visokih in strmih gorá, posejanih z ostrimi pečinami in nepremostnimi prepadi, po katerih drvé neukročeni hudourniki. Teh 44 gorá ti je bilo prekoračiti v svojem učiteljskem poklicu. Oj, koliko znoja, koliko gorja! In zaraditega se mora razpršiti temina tu doli, da se izpolnijo besede: »Oni, ki so učili, se bodo svetili kakor zvezde«. — Rešen si muk in trdega življenja, ki si ga prenašal potrpežljivo in vdano. Da, težko ti je bilo zapustiti ljubeči srci soproge in sina — a v tolažilo naj ti bo zagotovilo, da ob tvoji gomili ne pretakata solzá le ti dve srci — z njima točijo tudi naša srca solze, a hladi jih nada, da plava sedaj tvoja duša ondi, kjer kraljuje večna pomlad. — Tovariš naš, kaj naj ti še govorim v slovo? Ne bom našteval date tvojega rojstva, učenja, služb, to bi bilo pač brezpomembno. Pač pa še pristavljam, da so bila tvoja pota očrtana v našem stanovskem glasilu. Tvoje življenje je bilo življenje ljudskega učitelja z vsemi veselimi in temnimi stranmi in pa z neizogibno učiteljsko bedo. V izvrševanju svojih dolžnosti si bil vesten, marljiv, zato te je poklical Bog po plačilo tja, kjer lepše solnce sije, kjer lepša zarja rumeni. Z Bogom tedaj! Da se vidimo nad zvezdami!

Obricali smo si solzne oči in odšli počasnih korakov iz pokopališča v težnih mislih, ki so se združile pri vseh v vzdih: »Blagi Mandeljč, sveti naj ti večna luč!«